

SPEJDERNES MAGASIN

39. årgang

nr. 3 . marts 1955

Baden-Powell

tegner og

fortæller om

Flodhestejagt

Jeg er ikke bange for at tilstå, at jeg har en særlig svaghed for flodheste. Hvis jeg skulle have en mascot, ville jeg bestemt ikke have noget imod at have en flodhest, selv om han ikke egner sig til at være et selskabsdyr.

Da jeg ikke kunne tilfredsstille min lyst til at holde mig en flodhest som favoritdyr i et engelsk hjem, må jeg nøjes med det bedst mulige surrogat: et flodhestehoved til minde om en jagt, som jeg nu skal berette om.

En kammerat og jeg havde slået lejr i nærheden af en sø, hvor der var mange flodheste, og de indfødte befandt sig i en tilstand som grænsede til hungersnød og måtte have kød. Men flodhestene var meget listige. De viste sig ikke over vandet, når vi var i nærheden, og det var meget svært at komme på skudhold af dem.

En dag begav vi os til en afsides liggende del af søbredden for at snige os ind på dem. Flodhestene kunne opholde sig længe under vandet, men måtte naturligvis komme op en gang imellem for at ånde. Når de gør det, er de så forsigtige, at de kun stikker næseborene op over vandkanten. Sommetider sker det, at de sprøjter en lille vandkaskade op i luften, inden de dykker igen. Alt, hvad man ser af dem, er som regel seks små sorte punkter — de to næsebor, øjnene og ørene — og disse viser sig kun i ca. tre sekunder.

Men de kommer altid op på samme sted. Det vigtigste er derfor, at man allerede i forvejen har bøsset rettet mod det punkt, og at man

trykker af i samme øjeblik, øjnene dukker op, så han ikke forsvinder igen.

Lige udfør det sted, hvor min kammerat og jeg havde lagt os, var der en stor flodhest, som bar sig ad, som jeg lige har beskrevet, og vi talte om, hvem der skulle skyde ham først. For at få bedre sigte, lagde jeg mig på ryggen. Det var denne rygstilling, der inspirerede mine indfødte medhjælpere til at give mig øgenavnet »M'hlalapanzi«, hvilket betyder »manden som lægger sine planer omhyggeligt, inden han iværksætter dem«.

Det øgenavn bar jeg altid blandt indfødte og vore jægere.

Jeg tog nøje sigte på dyrets øjne, når det viste sig, og holdt derefter stadig geværet rettet mod den samme plet, medens han var nede, og da han igen kom op, var jeg færdig og lod skuddet gå af.

Det vældige dyr hævede sig halvt op i vandet med en vældig prusten og dykkede derefter ned midt i en kaskade af vand og skum. Og så så vi ham ikke mere.

Ikke langt derfra kom en anden op, og min kammerat fik skudt på ham, så han også rejste sig.

Når en flodhest er døde, synker han sædvanligvis til bunds, men fire eller fem timer senere flyder han op til overfladen på grund af de gasarter, som dannes i hans krop.

Vore indfødte venner var naturligvis ivrige efter at få øje på begge flodhestekroppene, og om aftenen kom et bud løbende ind i lejren med stor iver og fortalte os, at en af dem flød og var død.

Vi skyndte os ned til søen for at tage ham nærmere i øjesyn, og der lå han. Naturligvis gjorde vi begge krav på at have fædet dyret.

Jeg havde skudt med et armégevær, og min kammerat havde anvendt en anden type. Da vi ledte

efter kuglen var den mærket med den brede pil. Det var en armégeværkugle, og flodhesten var min.

Du skulle have set vore indfødte og hvordan de bar sig ad med den flodhest! Til at begynde med skar de et firkantet hul i den ene side på ham, akkurat så stort, at en mand kunne komme igennem, og så krøb en af dem ind med en kniv og hentede forskellige lækkerbidsten i form af et stykke lever, hjertet osv. ud, som han gav til sine kammerater.

Den belæssede neger, som bogstavelig talt var fyldt med blod fra top til tå, udgjorde det mest fuldendte fantasibillede, som man kan forestille sig. Vi befandt os i det foreliggende tilfælde i en ganske øde dalsænkning kun beboet af et fåtal indfødte. Men om aftenen var hundreder af indfødte samlet omkring den døde krop, og for disse mennesker er et stykke råt kød en lige så stor glæde som plumbuddingen i julen er for den engelske dreng.

Den nat var vor lejr skuepladsen for en storslået fest. Hver mand tændte sit eget bål, stak store kødskiver på stænger og anbragte dem omkring ilden. Derefter satte han sig ned og begyndte højtideligt at spise rub og stub. Kødet fik aldrig tid til at blive ordentlig stegt. Han spiste det enten helt råt eller halvt opvarmet.

Når vi vågnede om natten, kunne vi høre, hvorledes de indfødte som besatte gnavede på deres kødstykker.

Læs om årets primitive kursus.

KORPSET KALDER ALLE 17-ÅRIGE -

og ældre til primitive kursus i påsken. Dit gamle korps har brug for dig som fører for nogle af de mange drenge, der i de kommende år gerne vil være spejdere. Du skal gå ind som hjælper for den tropsfører, din egen eller en anden, der nu er overbebyrdet, du skal måske erstatte en af dem, der blev indkaldt til militærtjeneste, du skal måske engang være med at starte en helt ny trop.

Har du evner til det? Det ved du måske ikke engang selv, men når du har været på primitivt kursus, ved du mere om det. Du vil få en af dine allerbedste spejderoplevelser ved at lege med i de primitive troppes patruljer, strejfe langs Hylkedams skovbryn, Storedams bredder, over Brommes skovklædte bakker eller i Rold skovs dybder.

Tal med din tropsfører om det. For at komme med skal du være fyldt 17 år senest 7. april, der er første kursusdag, skal kunne få lørdagen fri og anbefales af divisionen. Det sidste går nok, når din tropsfører er med på ideen.

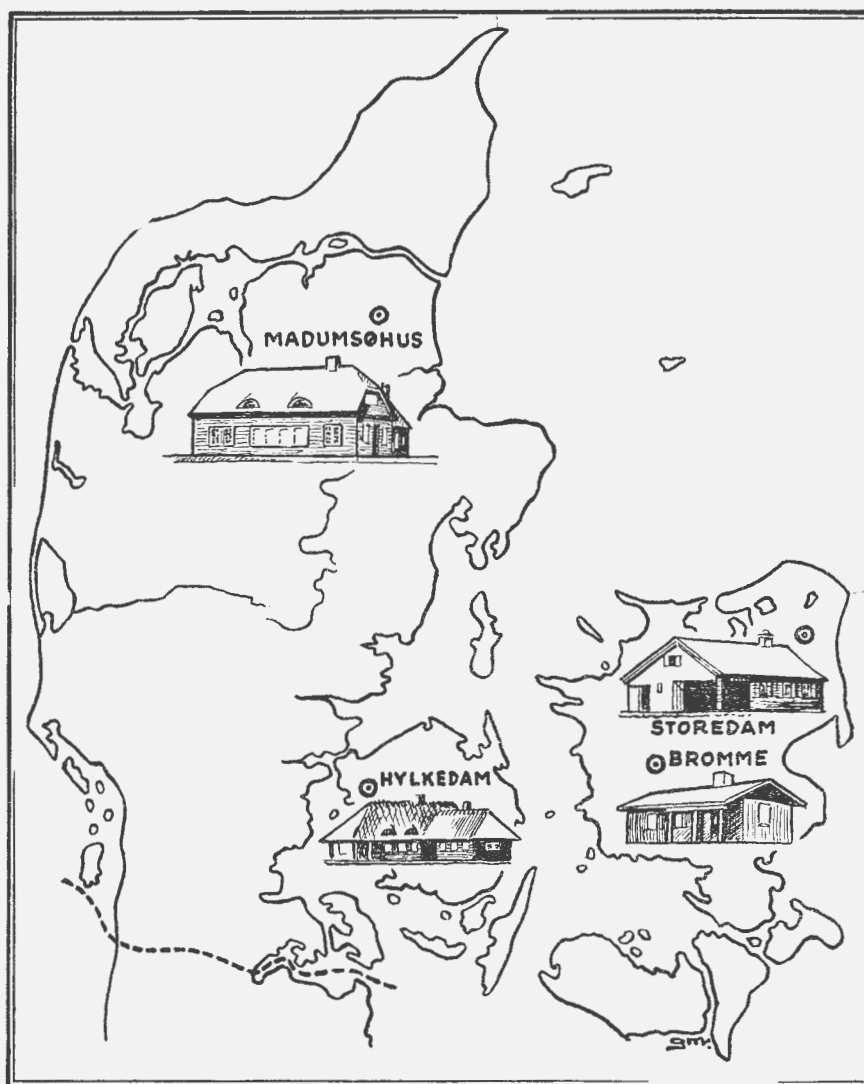
Deltagelse koster 15 kr. Korpset godtgør dig halvdelen af rejseudgifterne, uanset hvilket kursus du vælger, forudsat at du rejser på billigste måde. Rejseudgifter for strækninger under 40 km godtgøres der dog ikke noget af.

Du kan frit vælge mellem følgende 4 kursus, der alle ledes af nogle af førertræningens dygtigste folk:

Storedam, 5 km fra Lillerød station i Nordsjælland. Det ledes af DC Jørgen Christoffersen. To troppe slår lejr her på Storedams grund, har tropslokaler i Gilwell-hytten og på »Damtofte«, og deres færden strækker sig helt op til den store Grib skov. Ca. 80 deltagere kan tages her.

Bromme skov ved Sorø. Kursus ledes af TF Svend Ranvig, Sorø. Kursuset ligger i lejr ved Asser Riis tropshus i Bromme skov og er et virkelig primitivt, hyggeligt kursus med ca. 40 deltagere.

Hylkedam ved Gelsted. Korpsets største førertræningscenter, tæt op ad Wedelsborgskovene og med 40

tdr. ld. grusbakker og granplanter, der ejes af korpset. Et vældigt terræn med mange muligheder. Da her også er roverkursus, kan det kun tage ca. 60 »primitive«. Kursus ledes af Erik Duch, Odense.

Madumsøhus i Rold skov. Den berømte skov giver de bedste muligheder for spejderøvelser, og hytten er fortræffelig til formålet. Kursus ledes af KC Mogens Jensen, Tønder og kan tage ca. 60 deltagere.

Du kan få en anmeldelsesblanket hos din tropsfører og den skal være divisionschefen i hænde senest 20. marts. Gør derfor noget ved det nu, og husk at det er en betingelse for deltagelse, at du kan få lørdagen fri. Kursus begynder torsdag kl. 12 og slutter mandag kl. 14.

Det er ikke for tidligt straks at undersøge sagen. Er det kursus, du gerne vil til, overtegnet, kan du overflyttes til et andet.

Ved mødt i påsken.

Thorkild Glad.

Resumé: Lance og Melvin har forhindret Sonny Short i at dræbe hunden Smoky, som nu er deres. Lance overværer et løb, hvor Sonny mishandler sine hunde, og han beslutter nu at samle et spand hunde for at vinde over Sonny. —

Da Lance og Melvin kom ud af hytten mandag eftermiddag og begyndte at lægge linerne ud på pladsen, blev Smoky helt vild, gøede og sprang omkring i forventning om en løbetur. Sepp og King vidste ikke, hvad seletøj og linerne betød, men de prøvede at bluffe, gøede og sprang omkring og bad om det samme, som Smoky nu måtte ønske.

»Og nu,« sagde Lance ivrigt, »nu skal vi prøve den nye fører, som Johnny lånte!«

den. Lance svingede Kings bagende rundt mod Brownie og holdt den stille, hvorpå King skælvende lagde sig ned i sneen, lagde snuden mellem forpoterne og lukkede øjnene, idet den ventede sit endeligt.

Brownie lagde hovedet på siden og så ned på den hvide hvalp i komisk forbavselse. Så så den op på Lance, og efter den måde, hvorpå dens ører hang, kunne Lance se, at Brownie skammede sig. Genert bøjede den røde fører sit hoved og puffede til King med snuden. King skælvede voldsomt, stadig med øjnene fast lukkede.

»Brownie, du skulle skamme dig,« sagde Lance roligt, »du og dine skarpe tænder!«

Brownie så op på Lance, og dens hale bevægede sig langsomt. Så be-

gik det. Hundepoterne kastede klumper af hård sne ind i Lances ansigt. Han lo højt. »Godt, drenge, godt drenge.«

Lance vendte tilbage til hytten, og Melvin kom løbende.

»Nogen kampe?«

»Ikke med denne besætning!« lo Lance. »De har deres særheder, men de er fredelige. Nu vil jeg føje Sepp til holdet.«

Melvin så tvivlende på Sepp. Sepp stod gøende så langt hans lænke kunne række og viste rasende tænder, jaloux over at blive ladet ude. Lance fik Smoky op på siden af King. »Og nu den lille støjende hane!«

Lance førte Sepp oppe til Brownie, som var i en fredelig sindstemning på grund af fornøjelsen

LANCE OG HANS HUND, SMOKY

En fortsat fortælling fra Alaskas snedækkede egne.

Af JACK LANDRU (BOYS LIFE).

Tegninger: GÜNTHER HANSEN

Den nye fører ved navn Brownie, var en stor, flammende rød hund med plettede hvide strømper. Dens ører var ikke helt stive, dens tynde pels gik i alle retninger, og dens hugtænder stak ud ved siderne. Brownie var ingen skønhed.

Nu løb Brownie rundt i sin kæde, snurrende og hylende i en vred tone, dens tænder synlige, så dens røde hoved lignede en rasende løves. Den snappede og hvæsende af den ene efter den anden af de andre hunde.

»Ville det ikke være forfærdeligt,« spurgte Melvin nervøst, »om denne Brownie vendte sig og bed disse dejlige hunde? Se, hvor væmmeligt den bærer sig ad!«

»Sådan vil enhver gammel fører opføre sig, når den ser, at den skal være fører for fremmede hunde,« forklarede Lance. »Jeg vil imidlertid ikke tage Sepp med i dette første løb. Måske den ville lave vanskeligheder.«

Lance spændte Brownie fast i spidsen og bragte King over til den. Brownie udfoldede sig og snurrede så voldsomt, at den næsten kvaltes. King, der var rædselsslagen, ville være flygtet, hvis ikke Lances faste greb om dens halsbånd hindrede

sluttede Brownie at rette fejlen. Den slikkede hvalpens næse som en hunhund, der kæler for sin unge, og slikkede de tæt lukkede øjne. Og som et særlig hunde-samhørighed kom et blidt legende klap på ørene. King åbnede øjnene og løftede hovedet, og hans hurtige lille tunge for ud og aede Brownies næse to gange i taknemmelighed.

»Nå, det var bedre,« sagde Lance. »Kom, King, jeg vil spænde dig bag denne rødhårede djævel. Måske du kan vinde noget af hans energi.«

»Ih, du godeste!«, gispede Melvin. »Jeg vil aldrig kunne forstå disse nordlige hunde. Rasende ulve det ene øjeblik, kurrende duer det næste.«

Lance spændte Smoky fast ved hjulet, trådte på bremsen og trak i snoren. Han slap bremsen, idet han iagttog King. »All right, drenge!« Den sky hvide hund fulgte Brownie fremad ned ad vejen. Smoky var øjeblikkelig i bevægelse, idet den trak vældigt fremad.

Men King, som altid blev indfiltret, selv når den var i lænke, blev filtret ind gang på gang. Tålmodigt hjalp Lance den sky hund gang på gang, idet han roligt sagde: »Gå derover, King. Gå derover.« Videre

ved at være i sele. Sepp snoede og drejede sig, gøende af fuld hals og snappede efter Brownie, vis på Lances beskyttelse.

»Jeg kunne få en fornuftig hund ud af Sepp,« sagde Lance til Melvin, »ved at lade ham fornærme Brownie, som han gør nu, og så lade ham gå. Men jeg tror ikke, Brownie ville efterlade nok af hans skind, til at man kunne lægge en sele på den.«

Brownie, som var for klog til at begynde en kamp i seletøj, stod roligt og iagttog tankefuld Sepp.

Bundet til de andre blev Sepp mere spagfærdig. Foran ham var en stor hund, som han havde fornærmet. Han fik seletøj på og liner, han ikke kendte, men den vidste ved at have iagttaget Lances første tur, at snart ville slæden følge efter ham.

»Vil du med, Melvin?« spurgte Lance.

»Kun gode manerer afholdt mig fra at spørge,« sagde Melvin lykkelig.

Melvin satte sig på midten af den lille slæde, og Lance trak i tømmen. »All right, drenge.«

Den aften spiste vennerne elsdyrstuvning i den dejlige varme, der

var i Johnny Longtrees hytte. Johnny var ivrig efter at høre hver eneste smule om, hvordan hundene løb. Til slut sagde Johnny ganske enkelt: »Fire hunde, det er det halve af et hold. Og gode hunde er der kun få af. Men hvis du viser dig næste lørdag med de fire, vil det være lettere at samle nogle hunde til dig.«

Lance tænkte uroligt på, hvordan den forkælede Sepp ville optræde overfor andre hold, på publikum og sine egne hunde, der kunne blive fuldstændig fremmede for ham og for hinanden.

»Johnny,« sagde Lance, »jeg har lige nu opdaget betydningen af udtrykket »sommerfugle i din mave«.«

Så blev det lørdag. Lance, som havde ondt i maven og var nervøs, ønskede brændende, at det stadig var fredag — eller søndag. Alt andet end klokken 1 lørdag eftermiddag. Men da han så de ivrige hunde, blev han roligere. Nu kunne der jo i hvert tilfælde ikke nås mere, så han havde ikke andet at gøre end at køre så stærkt som muligt og glæde sig over løbet. Hundene ville ikke få mavepine på grund af væddeløbet, så hvorfor skulle han?

Bag startlinien så Lance publikum og de andre hold. Væddeløbskørerne kom op for at indtage deres pladser. Lance fik første plads. Sonny Short anden. Lances fire hunde løb ned til startlinien, og Lance følte sig, ligesom hundene, godt til pas nu, ikke nervøs, men utålmodig efter at starte.

Lance så sig tilbage efter Sonny Shorts hold, der var løbet op bag ham. Sonny havde ti hunde sammenlignet med Lances fire, hver af dem så stærk som de, Lance havde. Lance så tilbage på Sonny selv, der stod ved bremsen.

»Hallo, Sonny!« vinkede Lance. De var jo alle konkurrenter i den samme hårde leg.

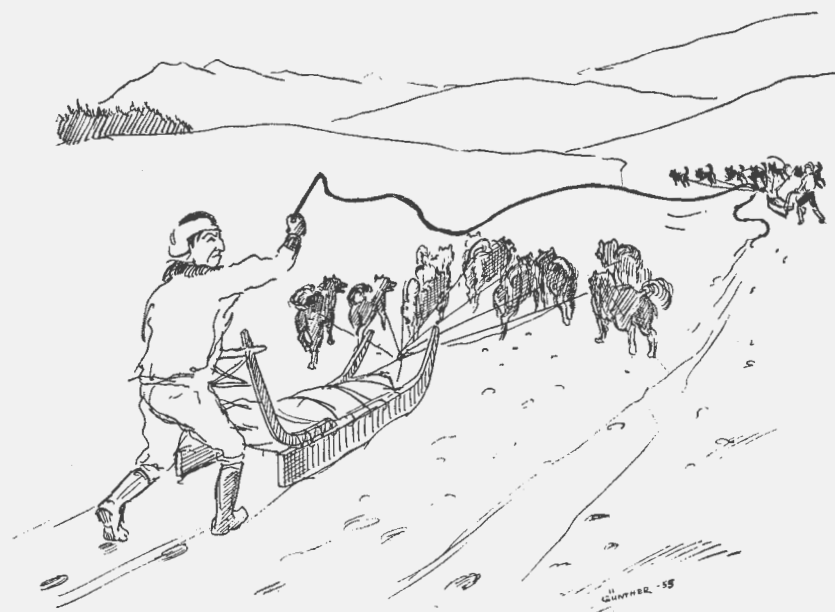
Sonny viste ikke tegn på, at han havde hørt hilsenen, skønt hans kolde, vrede øjne borede sig ind i Lances.

»Pas på, Lance,« råbte Johnny Longtree, »når Sonny passerer dig!«

Starteren talte de sidste ti sekunder.

»Kør!«

»All right, drenge,« råbte Lance. De fire hunde startede så hur-

tigt, som ti kunne have gjort det. Den kolde vind fik tårerne frem i Lances øjne, og han blinkede, bange for at tørre dem af, fordi han måske kunne bringe den lille slæde ud af ligevægt. Så var de ude på velkørt hundeslædebane, der strakte sig øde fremefter.

»Kom, drenge,« kaldte Lance blidt.

Tre miles fremme hørte Lance et råb bag sig. Han så sig tilbage. Der kom Sonny Short, hans ti hunde var ved at hale ind på Lances fire med forrygende fart.

»Vig fra banen,« råbte Sonny.

»Fremad, Brownie! Fremad.«

Brownie løb ind i den løse sne på højre side af banen, løb der indtil hele holdet og slæden var borte fra banen.

Sonny kørte forbi. Lance koncentrerede sig om at holde sit ivrige spand tilbage for at give Sonny plads til at sparke eller løbe, hvis han ønskede det. Brownie ønskede stadig at fange og passere Sonny. Lance slog bremsen i.

Sonnys hjulhunde var unge hvalpe i deres første væddeløb. De hørte stadig Lances førerhunds ånde og kiggede sig tilbage ængsteligt, idet de var bange for en kamp, og ikke trak så meget.

Sonny skreg til dem, løb slæden ind i dem. Men stadig så de sig tilbage. Sonny så sig tilbage ved flodbredden. Det var en øde bøjning,

ingen var i sigte. Sonnys hånd famlede under jakken og kom frem med pisken, som havde været rullet om hans liv.

»Grraark!« Sonny slog med pisken bag sig. Brownie, som aldrig var blevet slået med pisk, blev ved at trække. Men King, den sky hund, holdt tilbage skrækslagen ved lyden.

»Uærligt spil,« råbte Lance. Væddeløbsreglerne gik ud på, at en kører ikke må have en pisk fremme indenfor 50 yards af et andet spand.

Sonny så sig tilbage. Sonny kendte hunde. Vidste, at Brownie ikke var bange for pisken. Endnu engang så han forsigtigt hen over de øde flodbredder. Sonnys hurtige, onde temperament viste sig i den bevægelse han gjorde, da han løftede armen med pisken, satte sin bremse, så Lances fører kom indenfor rækkevidde og med vilje lod pisken suse ned over Brownies ansigt.

Sonnys arm med pisken løftedes igen, men Lance bremsede op, og Sonny kom ud af rækkevidde. Stadig så Sonnys hunde sig tilbage. Sonny klatrede op på slæden. Igen blev pisken løftet og faldt. Hundene ved hjulet skreg. Begge hjulhunde glemte spandet bag dem og løb, idet de prøvede at undslippe den pisk.

»Sonny Short slog dig med ti mi-

nutter,« fortalte dommeren barsk Lance.

Det var øjensynligt, at dommeren og publikum, som havde været så venlige, da de kom til væddeløbet med kun fire hunde, var utilfreds med ham nu. De skældte ud på Brownie, hvis blodige øjne skulle have vakt sympati. Da Lance kørte til den nederste ende af banen, kom kun Melvin og Johnny Longtree hen til ham.

»Den Sonny!«, stønnede Johnny. »Jeg ville ønske, jeg havde hans hals lige her!« Johnny spredte sine mægtige hænder og knyttede dem som om han vred halsen om på nogen.

Lance vidste, at Sonny ikke ville fortælle hvad der var sket på banen. Han spurgte overasket: »Mener du, fordi han slog os?«

»Nej. Fordi han fortalte dommeren og publikum, at din røde fører prøvede at komme i kamp med hans spand, da han passerede jer og skar hælen af en af hjulhundene. Sagde, at han måtte skynde sig hjem for at tage sig af hunden. Og hvis det ikke var et sår fra en pisk, hunden havde! Jeg vil ikke anklage Lance, sagde han til dommeren, jeg tror ikke det var med hensigt, drengen kan blot ikke magte sit spand.

»Kom og se på Brownies øje,« sagde Lance roligt. »Der vil du se et andet sår fra en pisk!«

De gik alle tre hen til Brownie. Lance forklarede, hvad der var sket på banen. »Men der var ingen vidner. Det ville være Sonnys ord mod mine.«

»Ja,« mumlede gamle Johnny, »og Sonny har allerede givet det udseende af, at han er en god sportsmand overfor dommeren og publikum. Desuden er han sidste års Nordamerikamester, og du er lige begyndt.«

»Sonny ødelagde ikke alene mit navn overfor dommeren og publi-

kum og fortalte begivenheden sådan, som om Brownie var den skyldige, det vil se ud, som om jeg er en dårlig taber, sagde Lance træt. »Han slog os med ti minutter. Så meget, at jeg ikke kan se, hvorledes vi skal bære os ad med at slå ham mere i år. Og hvor ville jeg ønske at slå den fyr!«

»Unge mand!«, en kraftig dame i sort tøj afbrød. »Gav du dine hunde mad i aftes?«

»Ja, naturligvis!« udbrød Lance.

»Der er nogen, der ikke gør det før et løb,« den kraftige dame lød mistænksom. »Slår du dem meget?«

Lance tænkte over adskillige svar, men ingen af dem var særlig høflige. »Slet ikke,« sagde han til slut.

Pludselig vendte damen i sort sig om og gik hurtigt bort.

Lance vendte sig mod Johnny og Melvin fuldstændig i vildrede. »Hun var en mærkelig en. Jeg undrer mig over, hvorfor hun var så nysgerrig.«

Gamle Johnny gned sine hænder, idet han grinende så efter den kraftige dame. »Det er Mrs. Harris,« sagde Johnny, »hun kender ikke mig, men jeg kender hende. Jeg gætter, hvorfor hun var interesseret i dine hunde, Lance, og jeg håber, jeg har ret.«

»Nå, hvad er det så?«

»Plag mig ikke nu, min dreng,« mumlede Johnny mystisk, »jeg har travlt.«

Lance og Melvin iagttog med åben mund af forbavselse gamle Johnny, da han fulgte efter den mærkelige dame, der var på vej mod byen. —

Da det blev mandag eftermiddag mødte Johnny Longtree op med en hund, den smukkeste, sorte sibiriske hunhund, Lance nogensinde havde set.

»Dette er Leda,« præsenterede Johnny hunden. »Seppala Sibirier og en førerhund. Tilhører Mrs. Harris, som var så nysgerrig ved løbet. Bryder du dig om at bruge den her?«

»Ikke så mærkeligt, at du fulgte efter Mrs. Harris,« sagde Lance, »men hvordan lykkedes det dig at låne hendes hund til mig?«

Gamle Johnny forklarede. »Hun lånte denne stakkels lille Leda til Tony Jensen, en meget talende fældemand, som er så syg efter at slå hundene og behandler dem dårligt,

at der burde være en lov mod, at han havde nogen. Jeg har længe prøvet at få hende ud af Jensens hænder! Han ønsker at købe den næste forår, når han skal jage bæver. Men Mrs. Harris tror, at Tonys rå stemme har gjort hunden nervøs. Hun gik med til, at du måtte bruge Leda ved løbene, og senere købe den, hvis du ønskede det.«

»Tak, Johnny.« Lance beundrede Ledas smukke pels og hårde lille krop. Leda trak sig væk fra ham, skælvende.

»Her er dens seletøj.« Johnny rakte det til Lance, og Lance lagde det på den frygtsomme nye fører.

»Jeg tør vædde på, at Brownie vil blive henrykt over at have den ved sin side,« sagde Lance.

Det var Brownie. Den blev ved at prøve at gnide Ledas ører, men Leda snappede nervøst efter den, idet den iagttog Lance, og frygtede enhver af hans bevægelser.

»All right.« Lance trak i tømmen. Det var en fin start. Lille Leda løb af al sin kraft.

— — —
Vejret blev varmere, det var nu ÷ 20°, og Lance tog sine hunde på lange løbeture, langt op ad Old Chena banen. I nærheden af, hvor banen krydsede den lille Chena flod, opdagede han en stak tømmer, og her lavede han sig en lejr, fældede træer til brændsel og lejr-bål.

Hver dag, når han bandt sit spand i lejren, gav Lance hver hund en lille terning tørret laks, som fik dem til at føle sig mætte, tændte så sit lejr-bål og drak sin flaske suppe og chokolade. I denne lille lejr opstod en ny følelse af kammeratskab, en ny forståelse, som bymennesket med sine adskilte kennels aldrig vil forstå.

Lance kom til lørdagens væddeløb i højt humør.

Han kom ind som nr. 2, elleve minutter efter Sonny Short.

»Husk,« forsikrede Johnny Longtree ham, »jeg har endnu en hund, som du kan låne. Og seks hunde er dobbelt så gode som fem.«

Den nye hund, som Johnny lånte til Lance, var endnu en hvid Seppala Sibirier ved navn Kepi. Trænet af en mand, som intet vidste om de nordlige hunde, havde Kepi nået et ry, som en slagsbroder. Dette gjorde ikke indtryk på Lance.

»Virkelige slagsbrødre,« sagde

FORSIDEBILLEDET

viser 1. Randers ulve samlet om pejsen i Akelastuen under sommerlejren i Ryekol. Billedet er taget af DA Herbert Busch, St. Blichers division.

Lance til Melvin, idet han så ind i Kepis åbne, leende øjne, »har hemmelighedsfulde øjne, iagttagende. Og med den lange krop, skulle den være i stand til at løbe med Smoky i svingene.«

Med noget så ringe som pilegrene trænede Lance Kepi ud af slagsmålsånden. Det syntes at være en umådelig befrielse for Kepi at opdage, at ingen af hundene i span-det kæmpede. Den viste sig at være hurtig, sejt og lydig. Efter at have trænet hårdt hele ugen, og med den sidst ankomne hunds øgede kraft, kom Lance igen til det ordinære lørdagsvæddeløb med de største forhåbninger.

Han kom ind som nr. 3. Han stod på bremsen ved slutløbet, sved trilledede ned ad hans ryg og rundt om hans liv. Seks hunde var ikke nok. Det eneste fornuftige at gøre var at tilbagelevere de lånte hunde, få et arbejde efter skoletid, så han kunne hjælpe sin familie økonomisk.

»Stadig pyldrende om bæsterne?« Lance så sig om. Der stod Sonny Short med et par af sine venner. »Du kunne være blevet nummer to, ved at bruge pisen lidt.«

Lance så koldt på Sonny og strøg sig over sit år. »Jeg lærte hvad et piskeslag føles som. Det er noget, jeg ikke bryder mig om.«

»Naturligvis, jeg drillede blot. Sonny så overlegent på Lance. »Jeg ville egentlig tale med dig, for at sige, at jeg ønsker at købe Smoky.«

Sonnys venner så på Smoky og brast så i latter. »Den langørede bastard i dit spand, Sonny?« sagde en af dem, »hvorfor det?«

»Å, den kan løbe,« sagde Sonny ædelmodigt. »Den kunne være en ekstra hjælp ved championvæddeløbet. Jeg kan jo tage den ud, inden de tager billederne. Hvor meget. Crawford?«

»Smoky er ikke til salg,« sagde Lance kort.

»Ikke endnu, nå?« Sonny grinede alvidende. »Godt, træn så meget du kan. Mrs. Wilson lovede mig Sepp, så snart du var færdig.«

Sonny gik sin vej. Lance tænkte rystet på, hvordan det ville gå den sejge Sepp i Sonnys kennel. Den ville blive pisket ustandselig, eller være helt ubrugelig.

»Ved du, Melvin,« sagde Lance stille, »den Sonny er virkelig en lille allerkæreste en. Han fik mig

kun til at være mere fast besluttet på at gøre en stor anstrengelse ved Championløbet!»

Den aften kom Johnny over til drengenes hytte.

»Hvad var det, din far sagde, Lance?«, begyndte Johnny, »nye spor, nyt mod, var det ikke det?«

»Nye spor?«, Lance så på Melvin, som stirrede tilbage med vidt-åbne øjne. »Hvordan kan vi komme til nye baner — og fortsætte vort skolearbejde?«

»Godt, Johnny gned sin hage, »jeg har en gammel fældehytte oppe af Chatanika floden. Hovedstationen er i Steese Highway. Du har julen og nytårsferien nu.«

Melvin råbte af glæde. Johnny iagttog Lance, iagttog Lance langsomme, åbne smil, der blev større og større.

Et par dage efter var Lance og Melvin på vej til hytten. Under turen gjorde de et hvil.

De sparkede deres snesko af og hvilede sig. Men Smoky syntes nervøs. Den snøftede ud i luften, og pludselig sprang den til højre mod bakkensiden, lagde snuden mod jorden og stønnede nervøst.

Lance løb frem for at se, hvad der var i vejen. Han så en masse

mørke huller i sneen. Bjørnespor! Midt om vinteren. Friske.

»Bjørnespor«, fortalte Lance roligt Melvin. »Og af størrelsen på sporene kan jeg se, at det ikke er den lille sorte bjørn, men en cannamonbjørn.«

»Nå, hvorfor tage det så højtideligt?«, spurgte Melvin. »Du er vant til de mægtige brune dyr.«

»Når en bjørn er ude og efterlader spor på denne tid af året«, sagde Lance langsomt, »betyder det, at den er for gammel, til at blive mæt nok i vinterhiet. Selvmordsbjørne, kalder de indfødte dem.«

»Selvmordsbjørne?«

»Ja, De lider sådan af sult, at de angriber alt, en hel gruppe mennesker med hundespand, en hytte fyldt med mænd. Enten får de føde, eller de bliver dræbt, hvilket er en udvej, hvad det så bliver. Både hvide mænd og indfødte forlader som regel et område, hvor bjørnespor viser sig på denne tid af året. Måske skulle vi se at komme væk.«

Melvin tænkte over det et øjeblik, og spurgte så: »Hvis du var her alene, ville du så tage hjem?«

»Nej,« svarede Lance ærligt, »men så ville jeg også kun være ansvarlig overfor mig selv og ikke overfor andre.«

»Godt, jeg er blevet advaret,« sagde Melvin. »Tro mig, jeg vil holde min bøsse parat og mine øjne åbne.«

Lance så på et stykke opkradset sne ved kanten af vejen, hvor sporene var, og som øjensynlig var af ny dato.

»Hvis den bjørn var kommet igennem her blot fem minutter senere,« sagde Lance stille, »ville vi nu kæmpe for vore og hundenes liv. Den vil blive ved med at hjem-søge den samme dal, medens den er i live — og den laver store, lige spor nu. Den er sikker på at finde os og vi kommer ind i en kamp, hvis resultat vi ikke kender.«

(Fortsættes i næste nr.)

Månedens konkurrence

findes side 55. Alle ulve og spejdere kan deltage. Det er denne gang en navnekonkurrence med flok- og tropsnavne.

Af Falkepatruljens krønike

Patruljetur, den 13 februar 1955
I dag var vi rigtig ude i skoven - og vi kunne nok holde varmen, for vi havde planlagt at skulle øve tovklatring sådan som vi før havde set i et engelsk spejderblad.

Vi prøvede flere slags af denne tovklatring. Jeg skal prøve at tegne det.

Stigbøjleklating: Vi lavede en fast løkke i den ene ende af tovet, kastede tampen udenom grenen i træet. Den ene fod sættes i løkken og ved at trække i den anden tamp, kommer man nok så nemt op til grenen.

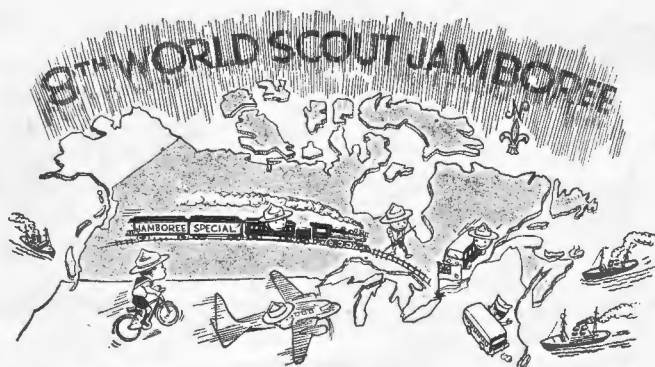
Fluegang: Vi fastgjorde først rebet i det egnede træ, hvor stammen er lidt skrå, og derefter klatrer man opad, ved at hive sig op ved hjælp af tovet.

Ved den sidste form lavede vi to faste løkker af noget reb. Den mindste blev lagt omkring anklerne, og den største blev lavet udenom træets stamme, så der også er plads til kroppen. Og så klatrer man opad. Godt-hvilket fremgår af mine flotte tegninger, uhk!

Lars

Nyt om Jambo- reen

Tegningen her fortæller jo tydeligt, at spejdere fra hele verden vil stævne mod den 8. verdensjamboree i Canada i tiden fra den 18. august til den 28. august. Der mangler blot SAS-maskinen med de skandinaviske spejdere.

Det oplyses, at man regner med, der vil blive drukket 160.000 l mælk, spist 230.000 kg kartofler samt over 20 tons kød, så man kommer sikkert ikke til at sulte. Der er iøvrigt forespurgt, om de danske spejdere ønsker særforplej-

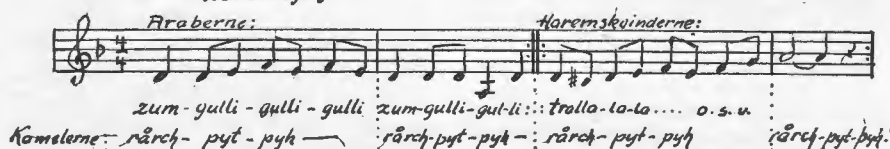
ning, eller om de kan spise de samme retter mad som de canadiske spejdere, og du har sikkert ikke svært ved at gætte, at man ønskede at leve som canadierne. Vi behøver ikke særretter.

Nogle troppe i Canada har fået den gode ide at ville betale lejrkontingentet for nogle udenlandske spejdere, altså være en slags faddere for dem. Desværre gælder det ikke også for rejsen!

Det store canadiske hold vil være lette at kende i lejren. De vil alle bære et gyldent tørklæde med et aflangt mærke i spidsen.

SANG OG MUSIK

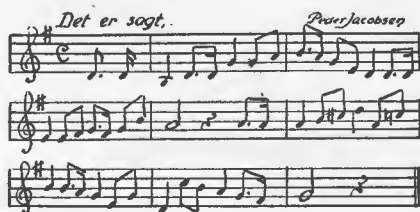
Ørkenvandringen

Det er snart lang tid siden, at vi sidst bragte nogle nye sange. Men her har du 4, som du kan gå i gang med.

Sangene til højre kan klippes ud og passer til spejdersangbogen. Det er bedst at sætte dem ind i sangbogen ved hjælp af en smal klæbestrimmel.

SPEJDERNES MAGASIN, SANGBLAD 4. NODER I S. M. 1955 NR. 3.

ØRKENVANDRINGEN (Kameldriverne) (Tonemaleri i canonform).

Zum gulli gulli gulli, Zum guli guli (1. hold).
Haremskvinderne:
Trala la la la la la la-a-a-a (2. hold).
Kamelene:
Rarch - pyt - pyh - - -, rarch - pyt - pyh
(3. hold/- enstonige, men rytme-faste snork).

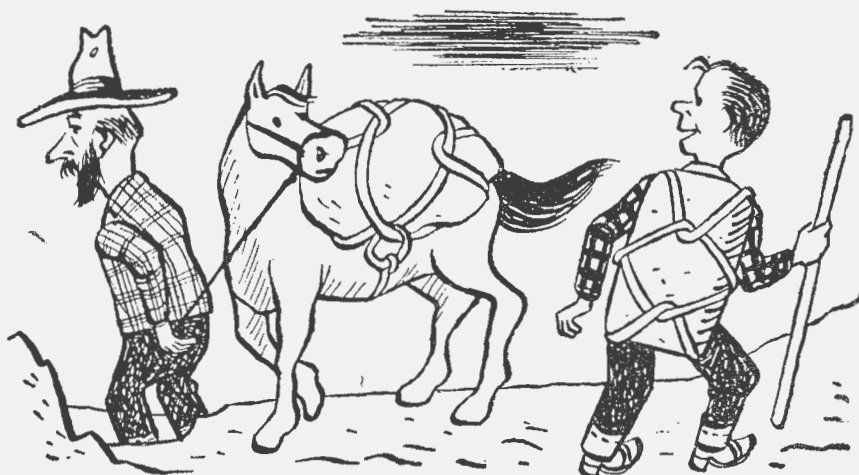
Amerikansk jamboreesang 1953:

With a pack upon my back,
and a good wide grin
I'm on my way to California
With a buddy tried and true
we will camp upon the blue
Pacific shores of California.
Jamboree, Jamboree, Jambo-Jamboree,
Jamboree, Jamboree, Jamboree.

Aftenstemning (canon).

- (1) Solen sank — fuglen tav — alt blev tyst
i skoven
- (2) Kun den runde måne strålede foroven.

Klip til bladets kant

I januar skrev Gamle Vibe i Spejdernes Magasin om spejdersport i snevejr, og han omtalte knobet: The Diamond Hitch. Da det har knebet for nogle spejdere at finde ud af tegningen, har vi bedt Gamle Vibe fortælle lidt nærmere om dette knob. Han siger:

Diamantknobet (The Diamond Hitch) er en nødvendighed ved oppakningen hos Amerikas guldsøgere, fangstmænd og handelsmænd. Oppakningen hos disse mænd, der færdes i det fri, skal kunne sidde fast. Deres eksistens beror på den.

DET ER SAGT —

NODER I S. M. 1955 NR. 3.

Det er sagt, at vi unge skal bære vort land,
det er sagt, vi er fremtidens mænd;
det er sagt, at det gælder om vi holder stand,
når der spørges om folket igen.

Der er spurgt, hvad vi vil, hvor visætter vort mål,
hvor vi agter at hejse vort flag.
Der er spurgt, om vi agter at skærpe vort stål
for at møde den kommende dag.

Vi vil åbne vort øre for vingede ord,
vi vil lytte til skjaldenes sang;
vi vil prøve at finde det fædrenes spor,
som kan vise os fædrenes gang.

Vi vil styrke vor arm, vi vil skærpe vort blik,
vi vil prøve at værne vort hjem,
vi vil løfte det flag, vi af fædrene fik,
for at plante det længere frem.

Vi vil pløje den hede, som nu ligger hen,
vi vil plante, hvor lyngen den gror.
Hvad der blomstrede før, det skal blomstre igen,
at engang man kan kende vort spor.

Vi vil fylke os tæt for at løfte i flok
under korset vi har i vort flag.
Er vi end ikkun få, tør vi tro, vi er nok
til at møde den kommende dag.

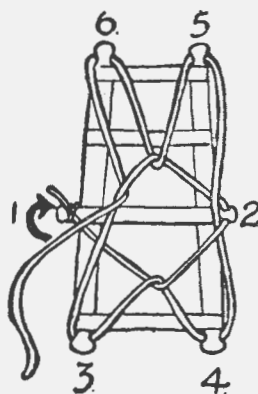
(P. Jacobsen - Eske M. Eskesen.)

En mand kan miste sin udrustning — og måske sit pakdyr — hvis han bruger en binding, der går løs på en vanskelig vej.

Disse professionelle skovmænd ved af erfaring, at diamantknobet vil være det bedste at anvende. Og du kan være sikker på, at det samme er tilfældet — hvadenten det er på en bagagebærer eller et pakdyr — diamantknobet vil være det allerbedste.

De første par gange, du laver et diamantknob, synes du nok det er lidt indviklet. Men når du først har fået øvelsen, vil det være en værdifuld støtte til dit øvrige kendskab til lejrtilv.

Foruden at være omtrent den sikreste bindemåde, du kan lave, har diamantknobet også mange andre fordele. Du kan binde det i en fart, fordi du ikke behøver at føre enden af rebet gennem et hul eller ring. Og når din oppakning forskubber sig lidt på turen og skal gøres fast, løsner du blot knuden på enden af rebet, trækker i det, og binder det

PRØV

The Diamond Hitch

— SA MISTER DU IKKE

OPPAKNINGEN

påny. Det gode ved diamantknobet er, at øget stramning foretaget på eet sted, fæstner *alle* dele af bindingen. Lad os sige, at du har en bagagebærer, noget lignende den, der er tegnet her. Du begynder med at binde en løkke om punkt 1. Så før rebet let rundt om nummer 2. Herfra laver du en bugtning til punkt nummer 3. Efter at komme op fra nummer 3, går du ned til nummer 4 med en anden bugtning, idet du overbeviser dig om, at den går under linien, der krydser fra punkt 1 til punkt 2. Efter at være gået rundt om punkt 4, går du op og laver en bugtning over punkt 5. Så kommer du nedenunder fra punkt 5, og laver en bugtning over og under linien, der løber fra punkt 2 til punkt 3. Nu tager du denne bugtning og lader rebet gå over punkt 6. Til slut trækker du sammen og binder det med en knude ved punkt 1, ovenover den knude, du begyndte med. Du vil af formen kunne se, at du har gjort dit arbejde rigtigt.

Hvis dit diamantknob skal bruges ved oppakning på et dyr, skal punkt 1 være knappen på sadlen og punkt 2 vil være en hage. Og hjørnerne 3, 4, 5 og 6 vil være hjørnerne af oppakningen, som du binder rebet om. At lave en diamantknude over oppakning på et dyr er akkurat det samme som den måde, hvorpå du gør det på din egen bagagebærer. Følg nøje diagrammet nedenfor, til du har rutinen.

Nu er det vel ikke videre sandsynligt, at du får brug for at foretage en oppakning på en hest; men prøv knobet på din bagagebærer, og du vil være sikker på, at oppakningen stadig er der, når du kommer frem til lejrpladsen.

Gamle Vibe.

Til de udvalgte!

Så er det lige før det sker, og her har I startsignalet til Landskovmandsturneringen i 1955 på »Ryekol«. For det første, hvor I skal møde.

Der er fem muligheder — I kan frit vælge mellem:

Daugaard, Jelling, Brande, Karup og Hadsten,

men et af stederne skal I være torsdag den 7. april mellem kl. 13 og 15. Ved jernbanestationen vil I finde en spejder med hvidt armbind, meld jer til ham, han vil give jer forskellige oplysninger.

Har du prøvet at bygge en sejldugsbåd?

Inden I kommer så langt, skal I imidlertid først lægge en rute og en plan for en hike, der skal vare 24 timer fra start om torsdagen til afslutningen på »Ryekol« om fredagen. Meningen er nemlig, at I skal hike jer frem til turneringsområdet. Ruteskitzen og planen for jeres vandring skal indsendes til turneringens adresse (Bent Andersen, Tousvej 10 A, Åbyhøj), således at brevet er fremme den 1. april om morgenen. Hikeplanen skal skrives i telegramstil, og ruteskitzen udarbejdes i størrelsesforholdet 1:100.000. Ruten skal gå over bestemte overnatningspladser, som ligger ca. 20 km fra »Ryekol«, hvor? Ja, det vil blive meddelt jer direkte pr. brev ca. 15. marts, men

I skal være på overnatningsstedet senest torsdag kl. 21, og der skal overnattes i bivuak. Fredag morgen vandrer I videre og ankommer til »Ryekol« mellem kl. 13 og 15.

Hikeruten kan ikke ændres undervejs.

Udrustning:

I god tid før turneringen skal hvert hold sende et telt til adressen: »Ryekol«, poste restante, Ry st. Afsender (navn og division) og adresse skal skrives på en træmærkeseddel. Det eneste, der må sendes, er teltet, resten medbringes.

Hvert hold medbringer (alt mærket med divisionens navn):

2 redningsreb, 1 teltunderlag, kompas (Silva 360 eller 400 grader, 2 økser, 2 spader, nødhjælps-sager, ildbor, 2 billycans, 1 sejldugsvandspand, rigeligt sejlgarn og noteringspapir samt hikeproviant til et døgn. Den personlige udrustning skal være passende efter årstid og formål, f. eks. kan skiftetøj ikke undværes, og det var måske også klogt med aviser til støvletør-

»Uden mad og drikke, duer helten ikke«
— heller ikke skovmanden!

ring og til at lune ryggen med, men dette problem overlades til jer selv.

Let transportable musikinstrumenter bedes medbragt.

Jeres adresse er i turneringstiden:

Skovmand N. N., »Ryekol«
pr. Ry st.

I nødstilfælde (sygdom el. lign.) kan telefonbesked nå frem gennem telf. Gl. Ry 4.

Hjemrejse kan begynde efter kl. 10 mandag den 11. april.

Vel mødt på »Ryekol«

Bent.

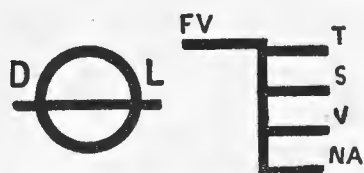

Lyngbakkerne ved RYEKOL. Det er her de 50 telte skal rejses i påsken.

DAMPSKIBE

Fribords Dækslinie

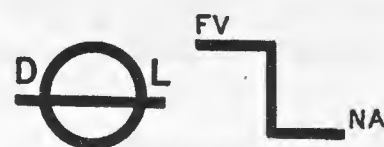
delhavshavne og amerikanske havne nord for Cape Hatteras.

Endvidere afsættes ligeledes foran cirkelringen en tredje linie, *F. V.*, der angiver, at skibet om sommeren må nedlastes hertil i ferskvand. På dampskibe, der besejler de pågældende farvande, afsættes foruden de ovennævnte linier nogle andre linier: *V.* (Vinterfribordsmærke), *S.* (Sommerfribordsmærke), *T.* (Sommerfribord i tropiske farvande), hvilke linier angiver, at skibet må nedlastes hertil henholdsvis om sommeren i saltvand, og i tropiske farvande.

Ved et skibs fribord forstås den lodrette afstand fra lastevandlinien (*N. A.* — *V.* — *S.* — *T.* og *F. V.*) til overkanten af fribordsdækslinien.

SEJLSKIBE

Fribords Dækslinie

Fribordet angives i skibets fribordsbrev i mm. Centrum i cirkelringen og fribordsmærkernes plads skal afmærkes med kørnermærker på jern- og stålskibe.

På træskibe skal de hugges ind i klædningen i en dybde af 4 mm. Alle linier skal være 22 mm brede. Lastelinie-mærkets oprindelse skyldes en engelsk jurist, Samuel Plim-soll, der i 1875 fik gennemført en lov om, at intet handelsskib måtte sejle ud, før det var undersøgt af fagmænd. Derfor kaldes mærket for Plimsoll-mærket.

Vækker dette billede ikke længsel efter sommeren og dens sejlsad? Korpsen holder en fælles søspejderlejr i tiden 27. juni til 1. juli. Der må du med. Læs i næste nr. af Spejdernes Magasin om søspejderlejr. (Foto: Fritz Lerche).

LASTELINIEMÆRKER

Disse tegninger kaldes lastelinie-mærker og findes midtskibs på skibene og tjener til at angive, hvor dybt skibene må lastes under forskellige forhold.

I skæringslinien mellem det øverste gennemgående dæk og skibssiden er anbragt en vandret linie, der kaldes fribordslinien, under denne er afsat en cirkelring (300 mm i diameter) gennem hvis centrum overkanten af en vandret linie, der går ud over cirkelringen og mærkes *D. L.* (Dansk Lastelinie-mærke), trækkes. Overkanten af denne linie angiver skibets største tilladelige dybgående i *salv* vand.

På sejlskibe afsættes foran cirkelringen en linie mærket *N. A.* (Nordlige Atlanterhavs Vinterfribord), hvilket vil sige, at skibet ikke må lastes dybere end til denne linie i månederne oktober—marts inklusive, når det går i fart mellem europæiske havne eller mid-

Bronzekors til ulveunge

Gorm Lyngsle, Fuglebakken, der nu er spejder, får ved Helmdal divisionens nytårsparade overrakt bronzekors for livredning af sin divisionschef, Jørgen Christoffersen. (Foto: Aili).

Dette er beretningen om, hvordan en kvik ulveunge, Gorm Lyngsle fra Fuglebakken, en dag i sommeren 1954 reddede et menneskeliv.

En søndag formiddag var Gorm på tur i en af skovstrækningerne omkring Farum, nord for København. Da han kom ind i en øde del af skoven, blev hans nysgerrighed vakt ved synet af en tilsyneladende herreløs cykel, som stod op ad et træ.

Han kunne i skovbundens løv se, at en person var gået fra cyklen ned af en skrænt i nærheden. Fast besluttet på at undersøge sagen nærmere, fulgte han sporet gennem skoven, og pludselig syntes han at høre svage råb. Han gik efter lyden, og så pludselig til sin

rædsel et ben stikke op af et hul i jorden. Forgæves søgte han at trække den nødstedte op; da dette ikke ville lykkes, løb han efter hjælp, og kort efter var den nødstedte gravet fri og reddet.

Det viste sig at være en dreng, som flere gange havde været efterlyst i radioen, og som i 32 timer havde siddet fastkilet i nedgangen til en rævegrav.

Hvis ikke Gorm ved sin kvikke optræden havde fundet drengen, var han sikkert aldrig blevet fundet i live.

Gorm har ved divisionens parade fået overrakt bronzekors.

Skif.

9 raske ulve

fra 4. Odense flok har vandret 32 km, idet de gik fra Odense over Ferritslev til Nyborg, og hermed har de erhvervet de eftertragtede sølvplader.

Hertug Knuds division

havde i slutningen af sidste år en bandekonkururrence, hvor det bl. a. gjaldt om at fremstille en julekrybbe. Du ser nogle af resultaterne her.

Vinderne blev Knud Lavard, nr. 2 blå bande, Danner og nr. 3 blå bande, Vikinger.

Alle tolv

Rama, BF Claus Høvelt,
Polarulvene, 3. Vesterbro flok.
Mungo, BF Peter Brodersen,
Birkeflokken.

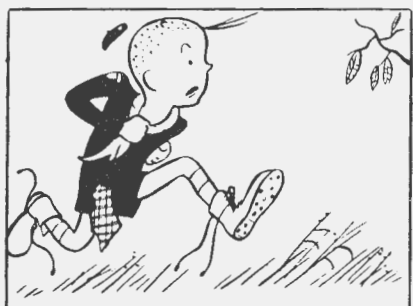
En af banderne i Gøngernes flok ved et flokmøde.

1. og 2. Nørrebro flokke

har været på fælles 30 km vandring med de ulve, der ikke tidligere har været ude på 30 km, og det var 25, som alle gennemførte.

10 ulve

fra Skanseflokken har været på 30 km vandring. Alle gennemførte.

»Hastværk er lastværk«, det må vor franske ulveunge sände.

GAMMELHOLM DRENGENE—

Fortsat fortælling af PETER TINII . Tegninger: THORA LUND

Nederlaget på Amager Fælled

Eksamenstiden var lige forbi — det var en varm junimorgen i Herluf Trollesgade. I trappeopgangen i nr. 17 mødtes 4 raske 9-års drenge: Spjæt, Knold, Trolld og Jim. — 4 helt forskellige drenge af sind og ydre og fra 4 helt forskellige hjem. Den ene var søn af en kammerherre, den anden af en rig direktør, den tredje af en berømt forfatter, medens den fjerde var søn af rullekonen henne på hjørnet.

Hvem der var søn af hvem, det er ganske ligegyldigt, for her i de kommende historier er de bare 4 raske drenge og kammerater, som skæbnen har anbragt i samme klasse i samme skole. — De var ikke ulveunger, men de havde dannet en lille bande eller forening, som de kaldte »Kvadrillen« — og bandens hemmelige tegn var en firkant.

Da alle 4 var samlet her i nr. 17, startede drengene kl. 8 morgen iført lette sommerbluser og korte sommerbenklæder. — De gik ad Havnegade forbi Bornholmerskibene, tværs over Christiansborg Slots ridebane mod Nationalmuseet. Her ved Frederiksholms Kanal lejede de en robåd. »Tulle«, de gik ombord og satte båden i gang. Som ægte »Gammelholm-drenge« var de alle dygtige til at tumle en robåd — det gik taktfast gennem kanalen og ud i havnen, hvor der herskede stor travlhed med at losse og lade skibe; de kom under Langebro, forbi kulkraner og cementblandemaskiner;

i Sydhavnen så drengene H. C. Ørstedsværkets mægtige skorstene; herfra får det meste af byen sin elektricitet.

Nu søgte drengene til venstre over mod Amager, hvor Fælledens store græsgange nåede ned til stranden. Her havde vandet slet ingen dybde, og der stank afskyeligt af råddent tang. Måger fløj op i tusindvis. — Båden stødte snart mod mudder og tangbanker, så »Kvadrillen« måtte springe af og hale den ind på land.

På Fælleden var der ikke et menneske at se, og her fulgte drengene en hemmelig sti gennem græsset; de kom lidt efter til en dyb jordvold, der var bygget til beskyttelse for soldater, når de holdt skarp-skydning på Fælleden. I denne jordvold havde »Kvadrillen« en hule, de havde udstyret meget fantastisk med mågefjer, patronhylstre og andet godt, som drengene havde opsamlet på Fælleden. Da »Kvadrillen« var kommet ned i hulen, så de, at der havde været ubudne gæster, da alt var i en frygtelig uorden. Spjæt var dog ikke gået med ned i hulen, da han skulle hen i »Kvadrillen«s depot for at hente lakrids, chokolade og indianerromaner; alle disse til dels ulovlige nydelsesmidler var nemlig gravet ned i nærheden af hulen.

Knold, Trolld og Jim skulle snart mærke, at hulen ikke længere var »Kvadrillen«s alene. De havde

kun været der i 3 minutter, da pludselig 6 lange drenge på 12-14 år for ind og kastede sig over »Kvadrillen« 3 drenge, der nu fik sig så mange bank, som der selv i skolen aldrig var blevet tildelt dem i de værste slagsmål. Til slut blev de bastede og bundne kastet op i græsset — møre, gule og blå. Nej, hvor Spjæt blev forundet, da han kom tilbage og fandt sine kammerater i den tilstand — han fik hurtigt løsnen båndene på dem. »Kvadrillen« var klar over, at de var deres modstandere helt underlegne, så de måtte i denne omgang trække sig hurtigt tilbage for senere at forsøge et modangreb.

Da de kom ned, hvor båden var trukket op på land, var denne sporløst forsvundet, og lidt efter så de, den flød ude på vandet, men da strømmen stadig drev den indad, kom de hurtig i besiddelse af den igen på bekostning af våde strømper og bukseben — de var naturligvis ikke i tvivl om, at det var modstanderne, der havde været på spil.

Bedst som drengene sad i båden, begyndte det at hvisle og hyle om dem, og rundt om på vandets overflade viste der sig en række små springvand — en række skarpe skud gjorde det klart for drengene, at nogle soldater holdt skarpskydningsøvelse — noget, der på det sted ikke havde fundet sted det sidste halve år; her var gode råd dyre — drengene roede for fuld kraft, idet de samtidig dukkede sig, så godt de kunne og tog kurs væk fra skyderetningen. Da de var uden for farezonen, bemærkede de, at der var hejst advarselssignaler i de høje signalgalger.

Nu slog det Trolde, at fælledbisserne, som de kaldte de store drenge ude i den erobrede hule, ikke på nogen måde kunne vide, at der blev skudt med skarpt, og hvis de pludselig kom op af hulen, ville deres liv være i fare, navnlig da sol-

daterne sikkert ville skyde resten af dagen og endog med kanoner. De styrede derfor omgående over mod havnevagtens kontor og gav besked til vagten, der ringene til de militære myndigheder på Amager Fælled. Kort efter hørte man skydningen ophøre; »Kvadrillen« var klar over, at dette ville betyde, at de ikke mere kunne komme ud til deres dejlige hule, og at fælledbisserne ville få adskillige ubehageligheder for den hverken for dem eller

»Kvadrillen« lovlige hule, men »Kvadrillen« skønnede, at det var vigtigere, at ingen af de store drenge kom alvorligt til skade eller endog mistede livet ved at blive ramt af de løbske projektiler. Efter dette vendte drengene hjem med båden »Tulle« til Frederiksholms Kanal, hvorpå Knold, Trolde, Jim og Spjæt gik hver til sit, godt oprevet af formiddagens brogede og ubehagelige hændelser.

Peter Tini.

MÅNEDENS PRÆMIEKONKURRENCE

Alle **ULVE** og **SPEJDERE** (ikke over 18 år) kan være med i denne **navnekonkurrence**, der er en morsom skarpsindighedsprøve. Du skal finde ud af, hvilke byer nedennævnte flokke og troppe hører hjemme i. Skriv byernes navne i rigtig rækkefølge, og send løsningen til redaktionen senest den 20. marts. Du er da med i lodtrækningen om 1 gavekort på 10 kr. og 4 gavekort à 5 kr. til vort depot.

Flok- og tropsnavnene er:

1. Nybøder. — 2. Prins Hamlet trop. — 3. Chr. d. IV. — 4. Niels Juuls flok. — 5. 1. Kong Volmer trop. — 6. Gylden Sax. — 7. As-ser Riig. — 8. 1. Hede trop. — 9. Vitus Bering. — 10. Fæstningsdrene. — 11. Jens Bang. — 12. Niels Ebbesen. — 13. Thøger Larsens trop. — 14. Søren Kanne. — 15. Klintekongen.

FÆRDELSLOVEN: Det gælder ikke blot om at se sig til venstre og højre — men også om at se sig for!

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Hans Albert Gæpert.

Jens Ager.

Bronzekors for livredning

Ved Valby Divisionens nytårsparrade i Glyptoteket kunne DC Thor-
kel Vøgg uddele bronzekors for
livredning til tropsassistent Hans
Albert Gæpert og patruljefører
Jens Ager.

Under en af 5. Bys sommerture
sidste år reddede de bibliotekar Ib
Mortensen op af Grimsaelven i
Dovrefjell. Under vadning af den-
ne elv indtil skridtet og i meget
stærk strøm benyttede man sig af
et medbragt redningsreb, som imid-
lertid ikke var langt nok til at
række over elvens hele bredde.
Det måtte derfor fastholdes af spej-
dere, som stod ude i vandet.

Dagen før havde bibliotekar
Mortensen og hans hustru slået føl-
ge med 5. By og ville også forcere
Grimsa. Da bibliotekaren skulle
over elven, snublede han ude i el-

ven og blev trykket ned af en me-
get tung rygsæk, så vandet skylle-
de hen over hovedet på ham. Han
måtte stadig holde fast i rebet, for
ikke at blive skyllet væk med
strømmen, og derved var han ikke
i stand til at krænge rygsækken af
sig.

Det var en meget farlig situati-
on, der her var opstået, og var
Hans Gæpert og Jens Ager ikke
meget hurtigt kommet biblioteka-
ren til hjælp, kunne der meget let
være sket noget alvorligt. Det lyk-
kedes dem i fællesskab at fy ryg-
sækken af Ib Mortensen og hjul-
pet i land på den modsatte bred.

For deres resolute og fuldstæn-
dig rigtige handlemåde har nu bå-
de Hans og Jens modtaget deres
fortjenstfulde bronzekors for liv-
redning.

Udenlandske lejre

I har vel læst i sidste nummer
af MAGASINET om alle de for-
skellige lejre, der skal afholdes i
udlandet her til sommer. Men har I
også fået gjort op med jer selv, om
der er mulighed for at deltage i en
af dem? Ellers må I til at skynde
jer, for der er jo en frist at skulle
overholde med hensyn til tilmel-
delse. Men tal med din tropsfører
om det. Det kunne jo være, at he-
le troppen kunne komme af sted.

Nu er der kommet et tilbud me-
re fra udlandet. Her er det:

BELGIEN:

I anledning af »Vlaams Verbond
der Katholische Scouts« 25 års jubi-
læum arrangerer forbundet en
»Europa Scoutrally« ved Neerpelt
(nordøstlige hjørne af Belgien nær
den hollandske grænse) fra 16. til
26. juli 1955. Indbudt er en trop
på 25—30 spejdere. Opholdet i lej-
ren er gratis. Der ventes deltagelse
af 700 belgiske og 300 udenlandske
spejdere. Henvendelse til korps-
kontoret inden den 1. april.

5020 engelske spejdere

fra 375 troppe var sidste sommer
på lejr i 15 forskellige lande uden
for det engelske ørige.

De fleste var i Frankrig og
Schweiz. Danmark var nr. 5 i ræk-
kefølgen blandt de 15 lande, og det
har jamboretterne sikkert haft de-
res andel i.

Bytroppen, Nykøbing F.,

har sammen med de blå pigespej-
dere været på en interessant rund-
tur på sukkerfabrikken. Inden tu-
ren rundt blev begyndt, blev alle
ført hen til en stor vægt og vejlet.
Det blev 2060 kg. Der forlyder ikke
noget om deres vægt, da besøget
var forbi.

Tale er sølv, men tavshed guld!

Det må være slået godt ind i hovedet på Hans Tausens trop — men godt nytår allesammen, og et nytårsforsæt her i troppen er, at nu skal »Magasinet« høre fra os engang imellem. (Vi håber andre har samme gode nytårsforsæt. Red.).

Vi har haft jubilæum — 25 år — mægtig fest — 100 gamle spejdere i tophumør, og de var inddelt i deres gamle patruljer, og troppens starter Fritz Lerche legede T.F. endnu engang i den gamle, dog stadigvæk unge H. T. T.

Drenge på 40 for rundt på gulvet i vore traditionslege — pakkeauktion gav os 3 nye telte (en spegesild udi fin ophængning gik 2 gange for ialt 28 kr. — Fritz købte den anden gang til stor moro for de »gamle«.

Pejsen giver hygge i Hans Tausens tropslokale.

Fik hilsener fra gamle spejdere fra det øvrige Europa, Afrika, Grønland, Amerika, Kina samt det yderste Amager.

En fra Kina kom med en flot malet kinesisk general på silke, som nu hænger i tropshuset.

Traditionen tro foregik sommerturen til fods. Med kærren i Sverige. Så solformørkelse, men den dejligt skinende sol forsvandt ikke helt. Vi havde den i snor de seks dage af de ti — flot, ikke?

Har ellers skrabet en masse pen-

ge sammen til vort tropshus, så nu ejer vi da mere end tværbjælkerne i loftet. T.F. siger, at det eneste han mangler er en flok friske fyre til at fylde det med — frækt, ikke!!

Men vi skal vise ham! Alle 22 mand.

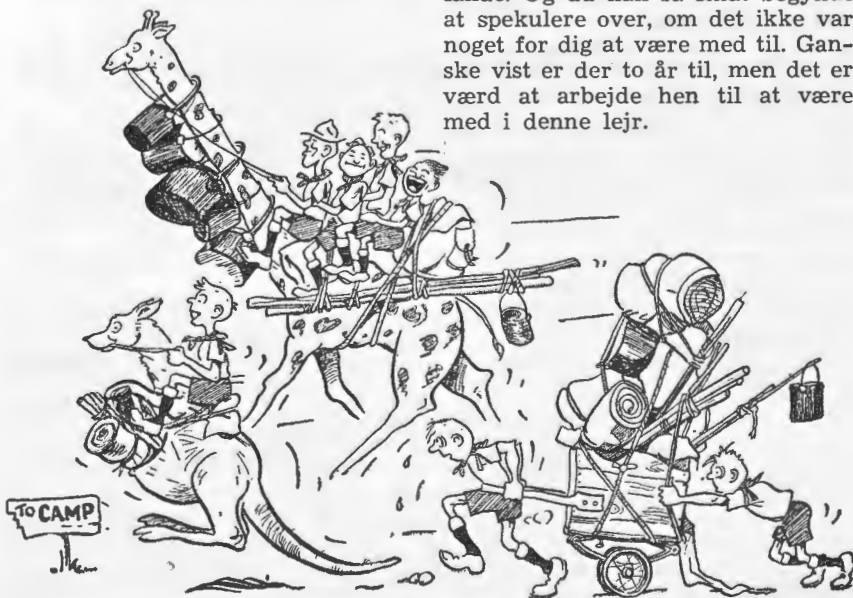
MISSEN fik 2. præmie i dyregruppen i Magasinets fotokonkurrence. Billedet er taget af Willy Dalsgaard.

I Hammel

er der oprettet en trop. Der er allerede 3 patruljer med ca. 20 spejdere. Man håber inden længe at kunne oprette en flok.

Djurs'ands divisionen,

der sidste år måtte aflyse sin planlagte jamborette, afholder nu en i år i stedet for. Det bliver ved Kalø i dagene 29. juli til 5. august.

Det er vel nok ærgerligt, at Erik ikke kom i vores patrulje, når hans fader nu er inspektør i Zoologisk Have. (The Scout).

SUTTON PARK

der ligger 7½ miles (ca. 12 km) nord for Birmingham, bliver skuepladsen for den verdensjamboree, der i 1957 skal holdes til minde om, at det er 100 år siden Baden-Powell blev født, og 50 år siden Baden-Powell holdt sin første spejderlejr på Brownsea Island.

Lord Rowallan, den engelske spejderchef, har udtalt: »Sutton Park er et pragtfuldt sted, fortræffeligt på enhver måde til formålet.« — Det turde vel være en fin anbefaling!

Lejrens beliggenhed er fin. Der er gode tilkørselsveje, en jernbanelinie løber igennem parken, og så er det nær Birmingham, der er kendt for at være en meget ivrig spejderby.

Parken, der er blevet bevaret i sin oprindelige form, omfatter ca. 2400 acres (ca. 1000 ha), og består dels af skov og hede i et bakket landskab.

Siden den første spejderlejr i 1907 har spejderbevægelsen bredt sig til næsten et hundrede lande, og nu ser de engelske spejdere frem til jamboreen i 1957, idet de håber at se repræsentanter for alle disse lande. Og du kan så småt begynde at spekulere over, om det ikke var noget for dig at være med til. Ganske vist er der to år til, men det er værd at arbejde hen til at være med i denne lejr.

Det spændende øjeblik, da en blåmejse, en grønsmutte, en gul og en grøn ulveunge udtrak vinderne.

8. Ewald Eggert Pedersen, Pilevænget 15, 2., Vejle.
9. Elinor Inger Olsen, Lauravej 11, st., Valby.
10. Bjarne Pejtersen, Gunderup, Vedskølle pr. Vallø.

LAKSETROPPEN får brev fra MYSCORE

Da troppen hørte om F.N.'s kuponplan, skrev den straks til Mellemfolkeligt Samvirke og fik kuponer at sælge. For beløbet fik troppen en check på en unum (35 kr.), som Sct. Georgs dag afsendtes til Mysore. Og så gik man spændt og ventede, om der ville komme svar på brevet. Det kom i efteråret. Det var helt beskæmmende med så megen tak for så lidt.

»Jeres hjælp vil være en betydningsfuld støtte til staten Mysore's råd for voksenundervisning til indkøb af opslagsbøger til vore biblioteker. Jeg er glad for at se, at der i den senere tid er opstået en nær forbindelse mellem Indien og Danmark, forstander Peter Manniche, Den Internationale Skole, Helsingør, har besøgt vore institutioner og inspireret os ved sine taler til yderligere virksomhed til gavn for vort lands udvikling. Hr. Ib Juul, generalsekretær i det danske ungdomsråd, og hr. Asker Nordvig (Dansk Vandrelaug) har været hos os i de sidste tre dage, og de har planlagt at blive her nogen tid endnu for at studere vore problemer. Sri. T. Madiah Gowda, formand for vort råd, er nu på Den Internationale Skole i Helsingør på en studierejse. Alt dette er beviser på venskabsbånd mellem Danmark og Mysore Gaven bruges til biblioteker på Vidyapeethas, der ledes med de berømte danske folkehøjskoler som forbillede«

Troppen fik også et hefte, der viste »hvilken inspiration undervisningsrådet har fået fra det danske folk. Her er bl. a. et billede af en klasse, der er samlet om et billede af Grundtvig, medens den hører om denne pædagog.

Det er nok ikke så let at sælge kuponerne, som det i sin tid var at sælge Red-Barnet-mærker, for man synes måske, formålet er mindre nærliggende. Men opgaven er ikke for svær. Laksetroppen sender atter en gave afsted næste St. Georgs dag.

En kuponsælger.

Vinderliste fra »Nøddeknækkeren«

Også 1954-udgaven af »Spejder-Jul« blev en stor succes! De fire spejderkorps solgte 96.000 eksemplarer på rekordtid. Alt var udsolgt fra korpskontorerne inden 1. december, og mange troppe kom for sent med deres bestilling — det gør de sikkert ikke næste år.

»Spejder Jul«s interessante præmieopgaver i »Nøddeknækkeren« fik også i år sat titusinder i gang med de mange opgaver. Et væld af løsninger strømmede ind til redaktionen i dagene lige før og efter jul. Desværre blev en del indsendt for sent, og de kunne således ikke komme i betragtning, da vinderne af de 30 store præmier skulle udtrækkes. Husk næste år at indsende din løsning rettidigt!

Og nu har en blåmejse, en grønsmutte, en gul og en grøn ulveunge på redaktionen udtrukket de 30 heldige vindere, som allerede i januar har fået tilsendt deres præmier. Her er deres navne:

Nedenstående er udtrukne som vindere:

A. (Alle rigtige uanset alder).

1. Jørgen Meier Larsen, Nørregade 43, Vejen.
2. Rudi Hass, Borgergade 44, Vejen.
3. Hans-Jørgen Skovmand, Ndr. Ringvej 11, Kolding.
4. Ole Nissen, Kildebakkegårds Allé 22, Søborg.
5. Else Warburg, Gøgevang 48, Hørsholm.
6. Ellen Christophersen, »Hjortdal Fiskeri« pr. Fjerritslev.
7. Per Landrup, Ganløse pr. Måløv.

8. Ruth Mortensen, Hjelmsøllille, Herlufmagle.
9. Lis R. Johansen, Magleby pr. Borre, Møen.
10. Kirsten Antonsen, H. C. Andersensvej 7, Fredericia.

B. (Mindst 12 rigtige, ikke fyldt 14 år).

1. Margit Ry, Nordenbro, Langeland.
2. Jens J. Simonsen, Møllegade 13, Skanderborg.
3. Lone Hansen, Svejrup pr. Bovrup.
4. Hanne Petersen, Hagesvej 18, Stege, Møen.
5. Agnete Ekdahl, Skovhusvej 3, Græsted.
6. Henning Bilstrup Andersen, Voldgade 16, Skive.
7. Birthe Kaae, Nordenbro st., Langeland.
8. Tove Diechmann, Sdr. Allé 54, Kærby, Aalborg.
9. Peter Gorm Rasmussen, Vester Allé's kaserne, Århus.
10. Ib Leif Pedersen, Sønderby pr. Ebberup, Fyn.

C. (Mindst 2 rigtige, ikke fyldt 12 år).

1. Sonja Hansen, Filisofvænget 5, 2., København NV.
2. Erik Chr. Svensson, Hokkerup pr. Tørsbøl st.
3. Lars Langhoff, Aldershvilevej 12, Lyngby.
4. Jan Bager, Frølichsvej 32, Charlottenlund.
5. Kirsten Buch Skovsgård, Hønetved pr. Lindelse, Langeland.
6. Kleno Hansen, Kastanievej, Græsted.
7. Jan Duelund, Myrtoften 9, Gentofte.

Vi har i denne måned en lille konkurrence, hvori alle ulve og spejdere kan deltage. For spejderne er aldersgrænsen 18 år. Når I sender jeres besvarelse ind til redaktionens adresse: Tobaksvejen 33, Søborg, vil jeg bede jer skrive jert navn og adresse meget tydeligt, så præmien vil kunne komme frem til dig, hvis du er blandt de heldige vindere. Skriv samtidig, om du er ulv eller spejder og i hvilken flok eller trop, det er. Uden på kuverten skriver du i det nederste hjørne: *Navnekonkurrence*.

Så må jeg vist hellere minde dig om, at fristen for indsendelsen er den 20. marts. Jeg håber derfor ikke, at det går dig på samme måde som spejderne i en trop, hvor man havde for vane først at uddele Spejdernes Magasin ved tropsmødet, og det fandt gerne sted omkring den 22. i måneden. Så det var ikke så godt. Havde det blot ligget på en af de allersidste dage af måneden, så havde den nye måneds forsyning af Spejdernes Magasin været ankommet, og troppens spejdere kunne have fået det, medens det endnu var frisktrykt. Jeg håber altså, at du er heldigere, og så god fornøjelse med navnekonkurrencen.

Venlig spejderhilsen

Skotte

Bladbytningscentral.

Ældre årgange af Spejdernes Magasin og Spejdersport kan erhverves ved henvendelse til Bladbytningscentralen ved direktør Hans Henri Christiansen, Frisenborgs Fabrikker, Ikast.

II Kong Volmer trop,

søspejdertroppen i Vordingborg, har foretaget indvielse af den fane, troppen har fået skænket af Danmarkssamfundet. Efter den højtidelige faneindvielse afholdtes forældremøde.

DYB DAVNE TIL JERES SIDEN

1. KL. SPEJDERE

- Holger Danskes trop**
Erik Berg-Sørensen
»Frie Rovfugle«, Toftlund
PF Thorbjørn Nielsen
- 3. Godthåb trop**
SM Robert Koch
- 1. Frederikshavn trop**
Poul Erik Madsen
- 1. Absalon trop, H.K.D.**
PA Erik C. Jensen
- 1. Charlottenlund trop**
PF Torben Vilstrup
- Chr. IV. trop, Hillerød**
PF Gorm Christensen
PF Mogens Lolck Nielsen
PF Klaus Iversen
PF Henning Møller
Hans O. Thomsen
- 5. Odense — Sct. Georgs trop**
PF Henning Nielsen

N VÆBNERE

- Chr. IV. trop, Hillerød**
PF Gorm Christensen
- 2. Ordrup trop**
Flemming Saul
Bjørn Albeck
Herman Brüsch
Torben Reimers Hansen
Flemming Spanggaard
Jens Carlsen
- Rich. Løvehjertes trop**
PF Steen Grundtvig
- Gjængernes trop**
Christian Rüdinger
- 1. Charlottenlund trop**
PA Ole Hjortø
- 1. Absalon trop, H.K.D.**
PF Poul Magnussen
PF Hans Neumann
PA Erik C. Jensen
- 1. Frederikshavn trop**
Erik Risbjerg

Guldborg trop

- PF Jørgen Ib Johansen
- 1. Naksoy trop**
SM Povl Erik Nielsen
- 1. Struer trop**
PF Børge Haaning
PF Finn Sinding
PF Ove Christiansen
- Skansetroppen, Fredericia**
PF Leif Schøllhammer
Jørn Randrup
Dan Andersen
- 5. Odense — Sct. Georgs trop**
PA Raymund Christensen
- Hans Tavsens trop**
Kurt Andersen
Erik Jacobsen
Jørgen Press
- 5. Østerbro trop**
Jørgen Ramsing
- 1. Valby trop**
PF Bent Christensen
- 2. Østerbro trop**
PF Niels Bentsen

N RIDDERE

- »Frie Rovfugle«, Toftlund
PF Thorbjørn Nielsen
- 1. Nakskov trop**
SM Uffe Mikkelsen
- 3. Godthåb trop**
SM John Vedol
- 5. Odense — Sct. Georgs trop**
SM Uffe Damgaard
PF Bent Bytoft Jensen
- 1. Valby trop**
PF Renee Bloch
PF John Egardt Hansen

A VANDRINGER

- 100 km
- 5. Østerbro trop**
PF Ib Høffding
PA Tom N. Petersen
PA Steffen Jørgensen

Claus Nars trop, Farum

- PF Kurt Fonlev
- 75 km**
- Skansetroppen, Fredericia**
Aage Ebbesen
Hans Erlandsen
Kaj Holgersen
Flemming Jacobsen
Dan Andersen
Finn Tovgaard
Flemming Christensen
- 1. Husum trop**
PF Lasse Jensen
PF Ole Kristensen
- 1. Nakskov trop**
Henrik Stolt Rasmussen
John Larsen
Freddy Clausen
- 60 km**
- 1. Glamsbjerg trop**
PF Poul Erik Cramer
PF Preben Balle
PA Jørgen Mikkelsen
- 1. Vinderup trop.**
PF Leif Jensen
PA Peter Wernberg Møller
- 2. Lyngby trop**
SM Gunnar Kelsen
SM Jens Kirkeby Hansen
SM Kai Jensen-Jørgensen
- 5. Sundby Trop**
Jens Jakobsen
Benny Steen
Flemming Nielsen
- Gylden Sax trop**
Jan Johansen
Kurt Rej
Bent Rej
Svend Korterup
John Nielsen
Ebbe Funch
Flemming Smed
- Guldborg trop**
PF Bennie Jensen
PA Torben Andersen
- 6. Vesterbro trop**
Leif Mikkelsen
Petr Andersen
Rolf Nevald
Ole Madsen
Jens Sørensen

Korpskontoret meddeler:

VANDRERKORT OG LEJRPAS

Enkeltvandrerkort. Ethvert medlem af Det Danske Spejderkorps kan på korpskontoret få udstedt vandrerkort mod indsendelse af foto (pasformat) samt kr. 2,50. Følgende oplysninger bedes opgivet: navn, stilling, adresse, fødselsdag og -år, fødeby, korpsmærkenummer samt afdelingens navn.

Lejrpas. Efter samme regler som for vandrerkort udsteder korpsset lejrpas, der koster kr. 1,00. Patruljeførere kan få førerlejrpasser, der koster kr. 1,00. Når offentlige lejrpladser benyttes, er det nødvendigt at være i besiddelse af lejrpas, me-

dens skovvæsenet ikke vil kræve lejrpasser på de lejrpladser, som kun benyttes af enkelte afdelinger efter aftale med det stedlige skovtilsyn.

Jokke

ønsker sig rigtig mange breve i denne tid, for han og hele hans patrulje klipper nemlig frimærker, som de vil sende ind til korpskontoret og dermed hjælpe spejderbrødre i det fremmede.

Depotets store udvalg af skuldertasker

kan vi kun give dig et par eksempler på, men vi kan love dig, at det er de rigtige kvaliteter til de rigtige priser.

Ulvetasken 7,25

Grågrøn webbing taske,
størr. 25 × 25 cm 7,85

Khakifarvet sejldug,
størr. 29 × 19 cm, med
spejder-lilje 9,85

grå ravndug
m. 2 lommer som tegn. 12,50

Khaki webbing,
33 × 23 × 8 cm 13,75

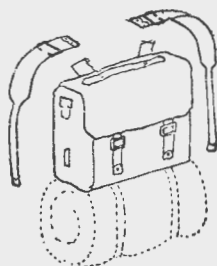

Kit-kat skuldertaske
med lomme,
størr. 23 × 28 × 8 cm 15,50

Skuldertaske af plastic-
belagt khaki,
størr. 32 × 24 cm ... 17,50

Kit-kat skuldertaske m.
kortetui (indsat) 18,25

Kit-kat paksæk, kan
bæres som rygsæk el-
ler skuldertaske 27,50

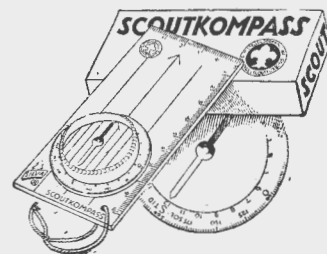
Silva Scout kompas

er spejdernes kompas —
det er vædskefyldt,
st. 5 × 10 cm og koster 25,00

Vi har også de øvrige typer

Silva-kompas

skolekompas u. vædske 10,00
type 7, størr. 5 × 7½ cm 21,50
type 1, størr. 6 × 12½ cm 33,75
type 8, størr. 6 × 12½ cm 45,25
type 15 — armékompas
med spejl 48,50

— og de svære læderetuier
til Silva er billigere
2,50 — 3,50 — 4,00 — 5,00

INSTRUKTIONSBØGER

Den lille spejderbog — 340 sider, ny udgave med plastic-
behandlet omslag 3,00

Tovværksarbejder — 110 sider, den bedste danske bog om
knob og besnøringer 2,25

I lejr — på tur — 24 sider — stort format, glimrende in-
struktionstavler 2,50

Patruljen arbejder i lejr — 32 sider — stort format, den
bedste forberedelse til lejr sæsonen 3,50

Patruljen arbejder med orientering — 44 sider, stort format,
den lærer dig alt om kort og kompas 4,00

— og så har vi en lejrlygte (petroleum) til kun..... 5,85

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunalærer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

NØRRE FARIMAGSGADE 39
København K, telf. Palæ 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13
Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Frydendalsvej 32, København V
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret